

Sygn. akt: IX GC 910/13

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 3 612,44 zł z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, które nabył od poszkodowanego. Szkoda stanowiła koszt wynajmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2012 r. uszkodzony został pojazd C. (...) o nr rej (...), wskutek kolizji, za której zaistnienie odpowiedzialność podnosił kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (niesporne). Pojazd został przyjęty do warsztatu w dniu 12 kwietnia 2012 r. (tzw. arkusz naprawy pojazdu – k. 81). W dniu 12 kwietnia 2012 r. pomiędzy poszkodowanym jako najemcą a powodem jako wynajmującym zawarta została umowa najmu pojazdu zastępczego, której przedmiotem był samochód T. (...). Równocześnie poszkodowany przelał wierzytelność o odszkodowanie z tego tytułu wobec ubezpieczyciela na powoda (umowa cesji wierzytelności – k. 48, umowa najmu – k. 51 – 55, pełnomocnictwo – k. 56, cennik – k. 57, oświadczenie – k. 58).

Konieczny, niezbędny i uzasadniony czas naprawy samochodu C. (...) powinien wynosić 16 dni (opinia biegłego S. Ż. – k. 148 – 155, 200 – 202).

Najem trwał do 14 maja 2012 r. i powód z tego tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę netto 4 446,08 zł (faktura VAT – k. 60).

Przeciętny zakres cenowy wynajmu za jedną dobę samochodu w klasie samochodów małych zawierał się w 2012 r. w R. w przedziale cen 90 – 140 zł netto (opinia biegłego S. Ż. – k. 148 – 155, 200 – 202).

Powołany wyżej stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o wskazane dokumenty, które co do podanych okoliczności nie budziły wątpliwości co do wiarygodności.

Sąd podziela w pełni opinię biegłego S. Ż.. Jest ona logiczna, spójna, w sposób przekonywujący uzasadniona. Biegły dokonał oceny koniecznego i niezbędnego czasu naprawy samochodu. Wskazał na czynniki, które składały się na ów czas, dokonując oceny zarówno czasu technologicznego, czasu schnięcia powłoki lakierowej i tzw. czasu pomocniczego. W ramach tego ostatniego zasadnie krytycznie odniósł się do terminu wysłania kosztorysów przez serwis. Zdaniem sądu nie było też podstawy do kwestionowania tezy biegłego co do pracy warsztatu w sobotę, biegły podał ogólnodostępne źródło informacji (internet). Bezzasadny był zatem wniosek powoda o zobowiązanie warsztatu w tym zakresie do podania informacji. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż w świetle przepisów procedury cywilnej taki wniosek jest niedopuszczalny. Jego sformułowanie sugeruje zastosowanie przepisu art. 248 § 1 k.c., zgodnie z którym każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne. W przepisie tym chodzi o istniejący dokument – sprecyzowany co do rodzaju. Wniosek ten można złożyć, gdy istnieją realne podstawy do przyjęcia, że w ogóle dokument istnieje. W oparciu o wskazany przepis nie można żądać, aby ktoś sporządził jakiś dokument, aby przedstawił informację, a sformułowanie wniosku powoda właśnie na to wskazuje. Dopuszczenie takiego dowodu oprócz naruszenia przepisu art. 248 § 1 k.p.c., stanowiłoby dodatkowo obejście przepisów o dowodach, zwłaszcza w zakresie dowodu z zeznań świadków.

Co do stawek czynszu biegły podał dane innych firm występujących na rynku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie co do zapłaty kwoty 2 566,08 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2012 r. do dnia zapłaty.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie powoda ma swoją podstawę w normie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 2 k.c. Powód nabył wierzycelność ze wszystkimi prawami od poszkodowanego. Zgodnie z powołanym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Roszczenie powoda znajduje nadto podstawę w normie określonej w art. 34 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.).

Nie budziło wątpliwości, iż odpowiedzialność za uszkodzenie pojazdu ponosił podmiot ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Wynajęcie zaś samochodu zastępczego na okres naprawy uszkodzonego pojazdu może stanowić szkodę, która pozostaje ze zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym w rozumieniu art. 361 k.c. Tym bardziej, iż dane poszkodowanego wskazują na prowadzenie przez niego działalności gospodarczej.

Między powodem a poszkodowanym zawarta została umowa najmu, opisana w art. 659 § 1 k.c. Poszkodowany godził się na zastosowaną stawkę czynszu najmu, która miała wynikać z cennika, który zaakceptował. Należy zwrócić uwagę iż przelew wierzycelności również był skuteczny w oparciu o przepis art. 509 § 1 i 2 k.c. Przedmiotem takiej umowy mogą być również wierzycelności przyszłe, a więc tak jak w niniejszej sprawie. To, że poszkodowany nie pokrywał czynszu najmu nie oznacza, że umowa była nieważna. Skoro przeniósł wierzycelność o odszkodowanie z tego tytułu, zwolniony został z długu w postaci czynszu.

Wskazać należy, iż czas najmu pojazdu zastępczego był uzasadniony koniecznym czasem naprawy w wymiarze 16 dni. Podnieść bowiem należy, iż z adekwatnego związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą (art. 361 § 1 i 2 k.c.) winno wynikać, iż czas wynajmu, a co za tym idzie związany z tym koszt jako szkoda, nie może przekroczyć czasu koniecznej naprawy. Przekroczenie tego czasu czyni ów koszt niezwiązany ze szkodą i nie podlega refundacji w ramach odszkodowania. Z drugiej zaś strony należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności konkretnego wypadku. Przyjąć również należy zasadę działania poszkodowanego w ramach minimalizacji szkody. Miernik staranności działania poszkodowanego powinien być taki sam, niezależnie czy odszkodowanie jest pokrywane przez ubezpieczyciela, czy też nie ma takiej sytuacji.

Czynsz najmu netto za 16 dni pojazdu T. (...) zgodnie z cennikiem wynosił 2566,08 zł. W przeliczeniu na 1 dobę stawka wynosiła tu 160,38 zł. Biorąc pod uwagę opinię biegłego, który wskazał na górny pułap innych stawek rynkowych 140 zł, wskazać należy, iż stawka ta (powoda) nie przekraczała w sposób rażący innych stawek na rynku. Oczywistym jest, iż na rynku jest pewna rozbieżność cen, i stawka 160,38 zł mieści się jeszcze w jakichś racjonalnych granicach, aczkolwiek jest stawką w górnych granicach cen.

Kwota ta zatem podlegała zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c.

W pozostałym zakresie roszczenie nie odpowiadało normie art. 361 § 1 k.c.

O odsetkach od zasądzonej kwoty sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. według wysokości ustawowej. Termin początkowy ich naliczania oznaczony został na podstawie art. 817 k.c.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo pomiędzy stronami przy przyjęciu, że powód wygrał proces w 71,03 %, pozwany zaś w 28,97 %. Po wyciągnięciu proporcji kosztów poniesionych przez każdą ze stron ich różnica należna powodowi od pozwanego wyniosła 187,12 zł

Na podstawie art. 84 ust. 1 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd nakazał zwrócić pozwanemu niewykorzystaną część zaliczki na wydatki.

ZARZĄDZENIE

(...)